

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๖
ให้เชื่อพระพุทธเจ้ามากกว่าเชื่อเรา

ที่หน้าวัดหาแต่เอาสิ่งโลก ๆ ไปปลูก ทั้งจะปลูกต้นไม้เป็นป่าเป็นที่รก ผาสุกร่มเย็น ในการบำเพ็ญธรรมต่างหากหน้าวัด เห็นเอาต้นกล้วยต้นอะไรเป็นเรื่องของโลก ๆ ไปยุ่งไปหมด เดี่ยวจะเป็นตลาดขึ้นมาในหน้าวัด ในกลางวัด ต้องการให้เป็นป่านะนั่น สงบร่มเย็น พระอยู่ที่นั่นออกไปอยู่ที่นั่นได้สะดวกสบาย แล้วปลูกผลหมากรากไม้ขึ้นมามันก็เป็น ที่ชุมนุมของความวุ่นวาย แล้วกลายเป็นโลกไปหมด ไม่มีธรรมในวัดเลยใช้ไม่ได้นะ นี่คอย เตือนเสมอ ทางด้านนี้ปลูกมากแล้วก็เป็นอย่างนั้นว่าปลูกไป ปล่อยให้ไป ไหนที่ยังไม่ได้ปลูกอย่า เอาสิ่งเหล่านี้มาเพิ่มเติมเข้าอีกนะทางด้านนี้ ต้นไม้ก็ให้เป็นต้นไม้ที่ชุ่มเย็น เป็นที่บำเพ็ญ ของพระสะดวกสบาย ที่ไหนมันสูงมากเท่าไรเขาก็ไถลงไปเพื่อให้เรียบราบ ให้พระอยู่ที่ ไหนก็ได้

เช่นอย่างพวกไม้อะไรที่เขาเอาไผ่เป็นไม้ที่ร่มเย็นดินะ ที่เขาขำไว้เนี่ย เขาปลูกไว้ ต้นเล็ก ๆ นะ (ต้นกฤษณาครับ) เออ ดูเหมือนต้นชุ่มเย็นดินะ อย่างไม้ตะเคียน ไม้ กฤษณาอะไรชุ่มเย็นดี อย่างนั้นสะดวกสบาย คิดดูซิพระพุทธเจ้ารับสั่งเวลาพระออกไป เทียบวุฒกกรรมฐาน ท่านรับสั่งว่า ที่ชุมนุมชนคนผ่านไปมาเราไม่ให้ไปอยู่ ที่ขึ้นลงของทำ น้ำไม้ให้ไปอยู่ แม้ที่สุดต้นไม้ใหญ่ที่มีดอกผลหนาแน่นนกกาไปกิน ก่อความวุ่นวาย อย่าง นั้นก็ไม่ให้อยู่ หรือวัดใดที่มีการก่อสร้าง จะสร้างอะไรก็ไม่ทราบแหละ คำว่าก่อสร้างมัน ต้องวุ่นวาย ไม่มากก็วุ่นวาย ที่เช่นนั้นก็ไม่ให้ไปอยู่ นั้น

นี่หลักคำสอน ให้ไปหาอยู่ในที่วิเวกสงบ เหมาะสมกับการบำเพ็ญสมณธรรม ไม่มี อะไรมารบกวน ธรรมจะได้เจริญออกมาจากความเพียรที่สืบเนื่องกันไป ความเพียรก็ หมายเอาสติ สติธรรม ปัญญาธรรม วิริยธรรมคือความพยายามสืบต่อเนื่องกันในทางความ พากเพียรด้วยสติ ให้ไปหาอยู่ในที่เช่นนั้น ที่ท่านสอนนี้สอนเพื่อให้เพาะอรรถเพาะธรรมขึ้น ในใจ แล้วก็เป็นการเพาะความสงบร่มเย็นขึ้นภายในใจในเวลาเดียวกัน ชัดกันกับทางโลก ท่านสอนไว้ละเอียดลออมากนะ แต่เวลามาปฏิบัติเวลานี้มันกลายเป็นลูกศิษย์ตถาคตหู หนวกตาบอดไปหมด ทั้งฆราวาสและพระเถระเรา ไม่ได้ดำเนินใคร ดำเนินทั่วหน้ากันหมด บรรดาที่เราเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าแล้วไม่ได้ไปตามร่องรอยที่ทรงสั่งสอนนั้นเลย แล้วจะ เอาความดิบความตีมาจากไหน

คำสอนทั้งหมดเป็นเครื่องกำจัดภัย หรือกั้นภัยไม่ให้เข้ามา กำจัดภัยออกไป ที่มีอยู่ แล้วกำจัดออกไป หลักธรรมหลักวินัยคือรั้วกัน พระวินัยเป็นรั้วกันไว้สองฟากทางอย่าข้าม ออกไป ถ้าข้ามออกไปคือข้ามพระวินัยก็จะไปโดนเอาชวากเอาหนาม เอาหลุมเอาบ่อ ฟืน ไฟ ข้ามพระวินัยออกไปคือข้ามไปก็ไปโดน พระวินัยห้ามไว้เพื่อความปลอดภัย ธรรมให้ ก้าวเดินตามสายทาง พระวินัยเป็นรั้วกันไว้สองฟากทางไม่ให้ปลิกแวงไปในส่วนใด พระ วินัยคือเครื่องกำจัดโทษทั้งหลาย พระธรรมเป็นเครื่องบำรุงเพื่อให้จิตใจมีความสงบร่มเย็น เพราะปราศจากสิ่งที่เป็นภัยที่ข้ามเกินพระวินัย ท่านจึงไม่ให้ข้าม ให้เดินตามนี้

นี่ละเดินตามธรรมตรงแนวต่อมรรค ผล นิพพาน ท่านก็สอนย่ำลงไปให้แน่นหนา มั่นคงเป็นที่ตายใจว่า “พระธรรมและพระวินัยนั้นแล จะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลาย แทน เราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว” คือตถาคตอยู่กับธรรมกับวินัย ถ้าดำเนินตามนี้แล้วก็ เท่ากับดำเนินตามตถาคต ตามเสด็จพระพุทธเจ้าตลอดถึงมรรค ผล นิพพานได้ไม่สงสัย ถ้าปลิกแวงจากนี้เมื่อไรก็ข้ามหัวพระพุทธเจ้าไป ก็ลงเหวลงบ่อ พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ ละเอียดล่อออกมาทีเดียว ถ้าหากปฏิบัติตามเฉพาะพระเรา ปฏิบัติตามนั้นจะเป็นผู้ทรง มรรคทรงผลตลอดมาและจะตลอดไป เพราะศาสดาซึ่งทางพาดำเนินไปเพื่อถึงความพ้น ทุกข์ โดยหลักธรรมหลักวินัยถ่ายเดียวเท่านั้น

อย่าเอาเวล่ำเวลา สถานที่ใด ๆ เข้ามาเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินให้ถูกต้องตาม หลักธรรมหลักวินัยนี้จะราบรื่นตลอดไป ท่านไม่ได้เอาอะไรมาเป็นใหญ่ยิ่งกว่าหลักธรรม หลักวินัยที่เป็นเครื่องปลอดภัยและเครื่องดำเนิน ธรรมเป็นเครื่องดำเนิน พระวินัยเป็น รั้วกันสองฟากทางไม่ให้ข้าม มากน้อยก็ตามเป็นพิษเป็นภัยทั้งนั้น คิดดูแต่เสี้ยนหนาม ปักเราเจ็บไหมล่ะ ยิ่งเป็นหอกแหลมหลาวที่มเข้าไปตายเลย นั้นมันเป็นขั้น ๆ ไปอย่างงั้น โทษเล็กโทษน้อยผสมกันก็เป็นโทษใหญ่ขึ้นมา ล้วนแต่เป็นอุปสรรค พวกเสี้ยนพวกหนาม เป็นอุปสรรคต่อร่างกายของเราทุกชิ้นทุกอันฉันใด เรื่องโทษภัยที่ข้ามเกินพระวินัยของ พระพุทธเจ้าก็เป็นเสี้ยนเป็นหนาม เป็นบาปเป็นกรรม เป็นอาบัติโทษปักเสียบเรา ตลอดเวลา แล้วจะก้าวเดินไปเพื่อมรรค ผล นิพพานได้อย่างไร ไปไม่ได้

ใครข้ามเกินหลักธรรมหลักวินัยไม่มีทาง ถ้าข้ามหัวพระพุทธเจ้าไปแล้วไม่มีทางจะ ไปมรรค ผล นิพพาน ถ้าตามเสด็จพระพุทธเจ้าโดยหลักธรรมหลักวินัยแล้วก้าวเดินไป ออกาลิโก ขอให้ก้าวเดินตามนี้เถิด มรรค ผล นิพพาน มีอยู่ตลอดเวลา รอรับผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบอยู่เสมอ ท่านไม่เอาอะไรมาเป็นอุปสรรค กาลสถานที่เวล่ำเวลาจะมาตัดมรรค ผล ที่ตนบำเพ็ญตามหลักธรรมหลักวินัยนี้ไม่มี มีแต่ตัวเองเป็นผู้ข้ามเกินหลักธรรมหลัก

วินัย แล้วก็ทำลายมรรค ผล นิพพานของตัวเองเท่านั้น ถ้าตนเบิกทางให้ถูกต้องตามหลักธรรมวินัยแล้วก็โล่งไปเลย นี่ละให้เป็นที่ตายใจ ธรรมและวินัย ศาสนาที่สอนไว้ไม่ได้สอนให้เป็นอื่นเลยเพื่อความสุขความเจริญแก่บรรดาสัตว์ทั้งนั้นแหละ แต่ศาสดาคือกิเลส มันเต็มหัวใจมันลากมันเข็นออกนอกกลุ่มนอกทาง ตกเหวตกบ่อไปตลอดเวลา มีแต่กองทุกข์ เต็มบ้านเต็มเมือง ก็เพราะไม่มีธรรมในใจ ไม่มีข้อบังคับตัวเองเพื่อความดีงามบ้างนั้นแหละ มันจึงเจอตั้งแต่ความทุกข์ความเดือดร้อน ถ้ามีกฎมีเกณฑ์เป็นเครื่องบังคับตนแล้ว ความทุกข์เดือดร้อนทั้งหลายก็จะเบาลง ๆ

เราอย่าไปมองที่ไหนนอกจากหลักธรรมหลักวินัยของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นเครื่องรับรองเพื่อความดีงามทั้งหลาย และเพื่อความปลอดภัยไปโดยลำดับ ไม่มีอื่นใดที่จะยิ่งใหญ่ยิ่งกว่าหลักธรรมหลักวินัยของพระพุทธเจ้า ที่สอนสัตว์โลกให้แคล้วคลาดปลอดภัย มีนี่เท่านั้นแหละ อย่างอื่นไม่มี มีแต่ขวากแต่หนามสองฟากทาง ที่นอกจากหลักธรรมหลักวินัยที่ถูกต้องนี้ไปแล้ว มีแต่ขวากแต่หนามทั้งนั้นแหละ ไม่มีความดีที่จะได้สมหวัง ผิดหวังไปเรื่อย ๆ ถ้าปฏิบัติตนให้เป็นไปตามนั้น เฉพาะอย่างยิ่งพระแล้วชุ่มเย็นมากทีเดียว อยู่ไหนชุ่มเย็นหมด ทางความเป็นอยู่ปุวยปัจจัยสี่ไม่เป็นอุปสรรค คอยจ้องอยู่ตั้งแต่หลักธรรมหลักวินัยก้าวเดิน อดยอมอด อิ่มยอมอิ่ม เพราะเราทำงาน หรือรบข้าศึกกับกิเลสตัณหาซึ่งเป็นตัวภัย ก้าวเดินเรื่อยไป

ผู้ทำนุ่งอรรคมุ่งธรรมท่านจึงไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวายกับปัจจัยภายนอก มีแต่ความจำเป็นปัจจัยที่อาศัยชั่วเวลาเล็กน้อย ๆ เท่านั้น ที่อยู่อยู่ที่ไหนท่านอยู่ได้ รุกขมูรรมไม้ในป่าในเขาเป็นที่สะดวกสำหรับผู้บำเพ็ญธรรม อาหารก็ได้มาวันหนึ่ง ๆ พอยังชีวิตให้เป็นไปเท่านั้น ไม่นอกเหนือเหลือเพื่อไปจากนั้น ที่อยู่ก็ร่มไม้ในป่าในเขา ถ้าว่าโรคแต่ก่อนท่านจะว่าคนไม่มีโรคมามากก็แล้วแต่จะว่าไป ท่านให้ฉันทอดองด้วยน้ำมูตรเน่าที่ดอง ฉันทอดองไม่ได้มีหมอมมีโรงพยาบาลเต็มบ้านเต็มเมืองอย่างทุกวันนี้ แต่ป่าซำก็เคลื่อนไปหมดไม่เห็นลดลงเลย ทั้ง ๆ ที่โรงพยาบาลมีมาก ป่าซำก็มีตัดเทียมกันไป ไม่ปรากฏว่าลดหย่อนลงเลย มีแต่ผ่อนสั้นผ่อนยาว ตายเร็วตายช้านิดหน่อยเท่านั้นแหละ

พิจารณาเอาซิ คิลานเภสัช ยาแก้โรคแก้ภัย ไม่ได้มีอะไรมากนัก อย่างหลวงปู่มั่นก็ไม่เห็นท่านมียาติดตัวท่านไปเลย ไม่มี ไม่เห็นยาเม็ดไหนติดตัวท่านไปในยามท่าน ย่ามก็เป็นยามเปล่า ๆ ใส่กล่องเข็มกล่องอะไรเล็ก ๆ น้อย กล่องเข็มด้ายไว้เย็บ เพราะแต่ก่อนไม่มีจักร เอาด้ายมาเย็บ กล่องเข็มติดยามไป อะไรขาดก็เย็บก็ปะก็ชุนกันไป นี่ปัจจัยเครื่องอาศัย ท่านอาศัยอย่างนี้ ท่านผู้ที่จะทรงความสุขความเจริญที่แน่นอนมั่นคงภายในใจท่าน

ปิดสิ่งภายนอก ที่เป็นเรื่องประเดี๋ยวประด๋าวหาความแน่นอนไม่ได้ออกไปเรื่อย ๆ เอาแต่ความแน่นอนที่จะให้ความอบอุ่นแก่จิตใจเข้ามาสู่ใจ ๆ อยู่ที่ไหนท่านสบาย ๆ

บิณฑบาตได้มาวันหนึ่งเท่านั้นพอแล้ว ไม่เอาอะไรมาเลยนะพอยังชีวิต ความมุ่งอันใหญ่หลวงของท่านอยู่ที่ธรรม จิตมุ่งธรรมจ่ออยู่ตลอดเวลา สิ่งนั้นเพียงพออาศัย ๆ เพื่อบรรเทา มีชีวิตจิตใจให้ได้บำเพ็ญธรรมไปเท่านั้น นั่นเป็นความสุขเพื่ออรรถเพื่อธรรมโดยแท้ ถึงทุกข์ก็ทุกข์เพื่อธรรม ไม่ได้ทุกข์เพื่อกิเลส สุขเพื่อกิเลสนะ มันต่างกัน ในครั้งพุทธกาลท่านแสดงไว้แหม เราอดสลดสังเวชไม่ได้นะ กับการปฏิบัติของคนหูหนวกตาบอดของเราทุกวันนี้ ไม่มองดูเลย เฉพาะอย่างยิ่งคือพระเถระที่ท่านสอนไว้เท่าไรมันไม่ยอมมอง

สิ่งใดจะส่งเสริมให้ศาสนาเจริญ เป็นความสงบร่มเย็นแก่ตนและส่วนรวมไม่สนใจแต่สิ่งใดที่จะก่อเหตุก่อกลาง ก่อความเดือดร้อนวุ่นวายต่อสังคมนี้ชอบคิด ชอบอ่าน ชอบปรุงชอบแต่ง ชอบบัญญัติบัญญัติขึ้นมา ตั้งกฎนั้นตั้งกฎนี้ขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่เจ้าของไม่สนใจปฏิบัติตาม ตั้งขึ้นมาโก้ ๆ อย่างงั้นละ อย่างทุกวันนี้เห็นชัด ๆ เดี่ยวตั้งเรื่องนั้นขึ้นมา ตั้งอันนี้ขึ้นมา ผู้ท่านปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัยซึ่งแสดงไว้แล้วอย่างสมบูรณ์แบบ ท่านก็ได้รับความกระทบกระเทือนเพราะสิ่งเหล่านี้ ตั้งมาแล้วก็เพื่อจะมาบังคับมันซิ เพราะท่านปฏิบัติดีอยู่แล้ว ก็ให้ได้รับความกระทบกระเทือนไปตามนั้น ให้อยู่ในกฎนั้นกฎนี้ ตั้งเจ้าคณะนั้นขึ้นมา เจ้าคณะนี้ขึ้นมา ตั้งเจ้าคณะใหญ่ก็ไม่เห็นส่งเสริมให้มีความสงบร่มเย็นในทางธรรมทางวินัย มีแต่ตั้งขึ้นมาเพื่อความยุ่งเหยิงวุ่นวาย มันตั้งเป็นแบบโลก ๆ ไปหมดเวลานี้

หากว่าตั้งไว้เพื่อเป็นหัวหน้า ๆ คอยปรึกษาปรารภ ให้มีผู้ใหญ่ผู้น้อยเท่านั้นพอแล้ว ไม่ได้ตั้งขึ้นมาเป็นอำนาจปา ๆ เกื่อน ๆ ดังที่ตั้งขึ้นมาอยู่เวลานี้ พุดชัด ๆ อย่างนี้ เรียนธรรมเรียนวินัยมาด้วยกัน เราไม่สะทกสะท้านกับใครที่จะมาต่อว่าต่อขานเรา เพราะหลักธรรมวินัยคือองค์ศาสดาเครื่องยืนยันมืออยู่แล้ว ใครก็เห็นด้วยกันรู้ด้วยกันทุกคน ผิดก็รู้ ถูกก็รู้ เพราะได้เรียนเหมือนกัน

ตามหลักธรรมหลักวินัยจริง ๆ แล้วไม่จำเป็นจะต้องไปหาตั้งอะไรขึ้นมา นี่เราพุดชัด ๆ หลักธรรมหลักวินัยสมบูรณ์แบบแล้ว เอา ดำเนินตามนั้นแล้วจะหาเรื่องราวไม่ได้เลย เพราะต่างคนต่างมุ่งอรรถมุ่งธรรม ผิดถูกดีชั่วยอมรับกันทันที ๆ โลกก็สงบร่มเย็น อันนี้มันไม่มีอย่างนั้นซิ มีแต่เรื่องของกิเลสจะเข้าทำลายธรรม ตั้งขึ้นไปก็ไปกระทบกระเทือนธรรมวินัย และทำธรรมวินัยให้เสียไปเพราะการตั้งแบบนั้นฉบับนี้ กฎนั้นกฎนี้ขึ้นมา ซึ่งมีขึ้นมาที่

หลัง มาตั้งที่หลัง มันก็กลายเป็นกาฝากไป ทำลายศาสนาซึ่งเป็นตัวดั้งเดิม ที่เป็นธรรม
ดั้งเดิมให้เสียไป

ถ้าต่างคนต่างตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติเพื่อความดีงามตามธรรมตามวินัยแล้ว จำเป็น
อะไรจะต้องมาตั้งสิ่งนั้น บัญญัติข้อนี้ให้ยุ่งอยู่ตลอดเวลา เวลานี้ยุ่งมากนะกฎกติกาต่าง ๆ ที่
เป็นกาฝากคอยทำลายศาสนามีมากขึ้นทุกวัน ๆ สิ่งที่จะส่งเสริมพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง
ด้วยภาคปฏิบัติตัวให้เป็นคนดีไม่ค่อมมีและไม่มี มันเป็นอย่างนั้น มันถึงเดือดร้อน สุดท้าย
ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเพื่ออรรถเพื่อธรรม ก็เลยกลายเป็นความกระทบกระทั่งนอนบอบเข้าไป
ตาม ๆ กับความเหลวแหลกแหวกแนวซึ่งตั้งทำนั้น ตั้งเรื่องนี้ขึ้นมา อยู่เสมอมาอย่างนี้

ไม่ได้อยู่เฉย ๆ นะ อยากมีชื่อเสียง อยากให้เขานับถือลือหน้า ตั้งนั่นตั้งนี่เหยียบ
หัวพระพุทธเจ้าไป ใครจะเลิศเลอยิ่งกว่าศาสดา ดำเนินตามนั้นชิมันก็เลิศเลอไปเอง ใครจะ
มายกยอไม่ยกยอไม่สำคัญ สำคัญที่ให้อุบัติตามหลักธรรมหลักวินัย ตัวเองเป็นผู้ยก
ตัวเองตลอด ไม่มีใครจะไปสรรศนินิพพานได้เพราะความยกยอปอแป้นของคนอื่น แต่ไปได้
เพราะการยกยอตัวเองด้วยข้อวัตรปฏิบัติให้อุบัติดีงาม และเสียหายไปได้เพราะการข้าม
เกินหลักธรรมหลักวินัย ไม่มีอะไรนอกเหนือไปจากนี้เลย เพราะฉะนั้นจึงไม่เห็นจำเป็นที่
จะต้องตั้งข้อนั้น บัญญัติข้อนี้ขึ้นมา อย่างกำลังเห็นชุลมุนอยู่เวลานี้ มันเบื่อจะตายแล้วนะ

เดี๋ยวตั้งข้อนั้นขึ้นมา ตั้งข้อนี้ขึ้นมา ตั้งข้อไหนดูแล้วมันดูไม่ได้ ก็ไปกีดตบกัดปอด
ศาสนาทั้งนั้น ที่จะไปส่งเสริมศาสนาให้มีความแน่นหนามั่นคง เราอยากจะทำอย่างหวัง
วางั้นเลย ถ้าตั้งแบบกิเลสนำหน้าอย่างนี้ ตั้งแบบธรรมนำหน้า ก็พระพุทธเจ้าหน้าไว้แล้ว
ปฏิบัติตามซึ่งจะผิดพลาดไปไหน ไม่เคยมีอะไรบกพร่องจากศาสนธรรมที่พระพุทธเจ้าทรง
บัญญัติไว้แล้วนี้เลย ที่ผู้ปฏิบัติบกพร่องเพราะศาสนธรรมเครื่องปฏิบัติไม่พอ การแนะนำ
สั่งสอนไว้ไม่เพียงพอไม่มี สมบูรณ์แบบทุกอย่าง แต่ผู้ปฏิบัติบกพร่องตลอดเวลา ชัดกันที่
ตรงนี้เอง

หากว่าตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติไม่มีปัญหาอะไรนะ เรื่องบาปบุญขึ้นอยู่กับเจ้าของทุกคน
เพราะทั้งสองนี้มีอยู่แล้วในโลกสมมุติอันนี้ หาบาปได้บาป หาบุญได้บุญ ใครจะปฏิเสธว่า
ไม่มีเท่าไรก็ไม่มี ความหมาย เพราะหลักนี้เป็นหลักธรรมชาติ เป็นหลักพื้นฐานของโลก
สมมุติเรา มีอยู่ดั้งเดิม อันนี้ก็มาดั้งเดิม เราจะลบล้างไปไหน ทำบาปไม่ให้บาป
ทำบุญไม่ให้บุญ เป็นไปไม่ได้เลย ทำดีต้องดี ทำชั่วได้ชั่ว ที่แฉงที่ลับไม่สำคัญ สำคัญอยู่
กับผู้ทำ ใครทำดีที่ไหนไม่ว่าที่แฉงที่ลับ เป็นคนดีอยู่ในที่แฉงที่ลับนั้น ทำชั่วก็เหมือนกัน
เป็นคนชั่วอยู่ในที่แฉงที่ลับที่ตนทำขึ้นนั้นแหละ ไม่มีอะไรปิดบัง นตฺถิ โลเก รโห นาม ที่

ลับย่อมไม่มีในโลก ท่านสอนไว้ว่าที่ลับไม่มีในโลก แจ้งขาวอยู่กับผู้ทำเอง เป็นผู้เปิดเหตุดี
ชั่วขึ้นมา ผลจะปรากฏขึ้นในที่นั้น ไม่ขึ้นอยู่กับคำว่าที่ลับที่แจ้ง ขึ้นอยู่กับตัวเอง

เอาหลักธรรมของพระพุทธเจ้าไปปฏิบัติ จะได้เห็นประจักษ์ภายในใจนี้ก่อนอื่น ใจ
ได้รับการอบรมให้มีความสงบร่มเย็นบ้างเป็นบางกาลบางเวลา ไม่ปล่อยปละละเลยจน
ขนาดที่ว่า เปิดเครื่องแล้วปิดไม่ลง หรือไม่สนใจปิดอย่างนี้ เติลิดเปิดเปิง เรียกว่าคนไม่มี
ชื่อมีแปะ เปิดแล้วเราจะทำอะไรก็ให้มีการระมัดระวังไปเรื่อย เปิดเพื่อทำงานการอะไรบ้าง
กิริยาความเคลื่อนไหวของเจ้าของเพื่อนงานต่างๆ มีสติปัญญาคอยแนบอยู่เสมอความ
ผิดพลาดมีน้อย กิริยาภายนอกเป็นอย่างนี้ ออกจากกิริยาภายใน คือทำใจให้สงบเย็น เมื่อ
ใจสงบเย็นแล้ว เราจะเห็นทั้งกิเลสที่แสดงเป็นพิษภัยขึ้นมาภายในใจของเรา เห็นทั้งธรรม
เครื่องปราบกิเลสให้เป็นความสงบสุขขึ้นมาภายในใจของเราเช่นเดียวกัน เมื่อภายในนี้
ได้รับการอบรม แสดงไปทางนอก ใจเป็นผู้รับผิตชอบ คอยสอดส่องดูแลเสมอ ความ
ผิดพลาดมีน้อยมาก

แต่สำหรับพระเรา นั้น ทางด้านพระวินัยนี้ไม่มี วางั้นเลย ถ้างได้ตั้งใจปฏิบัติ
ตามนั้นแล้วไม่มี แต่ส่วนธรรมที่สุตวิสัยยังมี แต่ตั้งใจบำเพ็ญ ตั้งใจแก้ไขตลอด มันก็มี
ละเอียดยเข้าไป เพราะกิเลสมีความผิตยอมมี การระมัดระวังต้องติดแนบกันไป จนกระทั่ง
กิเลสสิ้นไปจากใจเมื่อไรแล้วไม่มี เรื่องบาปเรื่องบุญไม่มีในใจของพระอรหันต์ ของ
พระพุทธเจ้า มีแต่กิริยาที่แสดงออกตามโลกสมมุติ ทำประโยชน์ให้แก่โลกสมมุติ เจ้าของ
ไม่สนใจ เพราะพอทุกอย่างแล้วคือพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่าน ท่านเหล่านี้ไม่มีบุญมี
บาป บุญญาปาปพหิณบุคคล เป็นผู้มีบุญและบาปอันละเอียดโดยสิ้นเชิงแล้ว คือพระอรหันต์
คือพระพุทธเจ้า ท่านเหล่านี้หมด ชื่อว่าสมมุติในโลกนี้เข้าไม่ถึง จะฟ้องร้องท่านว่าเป็น
สังฆาฯ ปาราชิก ปรับอาบัตินั้นนี้ไม่มีความหมายเลย คือจิตนี้พ้นไปหมดแล้ว อันนี้เป็น
กิริยาของสมมุติ การฟ้องร้องต่างๆ เป็นกิริยาของสมมุติ

อย่างพระทัฬหฬลบุตรที่ถูกเขาฟ้องร้อง ว่าพระทัฬหฬลบุตรเป็นอาบัติปาราชิก
มาฟ้องร้องท่าน ท่านเป็นพระอรหันต์แล้วนะ พระพุทธเจ้ามารับสิ่งที่เดียวเลย จะไป
ฟ้องร้องเธอทำไม พวกเธอมีแต่นักโทษเต็มบ้านเต็มเมือง เธอเป็นผู้บริสุทธิ์เพียงองค์เดียว
เท่านั้น จะไม่ให้มีเหลือค่างโลกอยู่หรือคนดินะ นี่คือคนบริสุทธิ์ พระทัฬหฬลบุตรเป็นพระ
อรหันต์แล้วมาฟ้องร้องเธอหาอะไร นั้นฟังซินะ ไ้พวกนักโทษนักกรรมเต็มบ้านเต็มเมือง
ทั้งเขาทั้งเรามีเต็มบ้านเต็มเมืองทำไมจึงไม่ฟ้องร้อง จึงไม่กระตุกเตือนแก้ไขตนเองบ้าง ไป

ฟ้องท่านหาอะไร ฟังซินะ เป็นยังไงมีที่แย่งได้ไหมละ จะไม่ให้มีคนตีเหลืออยู่ในโลกบ้าง เหนอ จะให้มีแต่นักโทษอย่างเดียวกันหรือ นักโทษยกพวกไปฟ้องคนตีมันฟังได้ไหม

อย่างพระพุทธเจ้าท่านรับสั่งมาอย่างนั้น เรื่องจึงสงบปรึบลงเลย ไม่มีใครจะคัดค้าน ตำนานแม่ปากเดียวไม่มี พอพระองค์มารับสั่ง ทุกวันนี้พระพุทธเจ้าไม่มี เป็นพระรูปพระ โฉมอย่างนี้ไม่มี มีแต่หลักธรรมหลักวินัย ใครข้ามก็ข้ามไป ใครเหยียบก็เหยียบไป ใคร ส่งเสริมก็ส่งเสริมไป ผลดีผลชั่วติดกับตัวตลอดเวลา ไม่มีใครมาค้านก็ตาม เจ้าของหาก ค้านตัวเอง เจ้าของหากยอมรับตัวเอง ดีไปเอง อยู่กับตัวเอง นี่ละเรื่องของศาสนาเป็นของ ละเอียดมากสุดยอดเลย เราก็ไม่เคยคิดเคยอ่านตั้งแต่อยู่กับโลกกับสงสารเขาเป็นยังไงก็ เป็น เขาเป็นขโมยเราก็เป็น ก็ไปขโมยอ้อยป่าฝ้ายว่าไงเมื่อเป็นเด็ก นั้นเห็นไหมละ

เขาเป็นอะไรเราก็เป็นกับเขา ไปขโมยอ้อย เพราะเดินผ่านไปมา อ้อยอยู่มุมรั้ว สวน เขานั้น มองดู โอ้ย มันสวยงามเหลือเกิน หิวโหยอยากกินอ้อย อยู่มุมรั้วนี้ ผ่านไปผ่านมา เห็น วันนั้นทนไม่ไหวเลยชวนพี่ชายเข้าไปขโมยอ้อย พี่ขโมยอ้อยป่าฝ้ายกินเถอะ ก็รู้ที่อยู่ คือ ป่าฝ้ายก็เป็นญาติกัน คักดีเป็นลุงเป็นป้า ทางนั้นก็ไม่มีอะไร ส่วนมากพี่ชายจะเดินตาม น้องชายที่เป็นบ้าไม่เลิกนี้แหละ แล้วก็ไปตัดอ้อยออกมา ประตูลูกก็ปิดไว้เรียบร้อยแต่มัน ลอดได้ซี้เด็ก ลอดประตูเข้าไป

ไปที่แรกก็ว่าจะไปขโมย พอไปเห็นอ้อยลำใหญ่แล้วลำนี้ก็ดี ลำนั้นก็ดี เสียงลั่นไป เลย ตัดอ้อยได้คนละลำ ดึงอ้อยออกมา ลอดประตูนั้นแหละออกมา พอโผล่มานี้ ป่าฝ้าย มาแล้ว เด็กเหล่านี้สูทำขโมยอ้อยกู่ละ กิริยาทำทางก็เหมือนผู้ใหญ่พูดกับเด็ก ไม่มี ลักษณะที่เราผิดแล้วจะโกรธจะอะไรเราไม่มีนะ พุดยิ้ม ๆ เด็กเหล่านี้สูทำขโมยอ้อยกู่ละ อ้อย มันแก้แค้นเราไม่ลืมนะ เอ้ ทำไมมันเป็นอย่างนี้นะ ผมไม่ได้ขโมยนะป่า วาจันะ มัน ขโมยแท้ ๆ นี้นะ มันแก้เอาสด ๆ ร้อน ๆ เราก็ไม่ลืมนะ ผมไม่ได้ขโมยอ้อยป่านะ ผมหิว มากผมจะเข้าไปตัดอ้อยแล้วจะแบกอ้อยไปบ้านป่าถึงจะกลับไปบ้าน ถ้างั้นป่าก็เอาเสีย อ้อย กูไม่เอาแหละ สู้ตัดแล้วสูก็เอาไปเสีย ป่าก็เลยออกไปทางนู่น

เราได้อ้อยก็ยิ้มแฉ่งไปหาพ่อตา บอกว่าขโมยอ้อยป่าฝ้าย ไปโกหกป่าฝ้ายอย่างนั้น อย่างนี้ ตาไม่ถอยซิวันหลังแอบไปบ้านเขา เด็กสองตัวนั้น ไร่กับไร่ค้ำนั้นนะมันไปขโมย อ้อยสุรุ้ไหม โอ้ย เขาไม่ได้ขโมยนะน้ำ เขาบอกว่าเขาหิวอ้อยมาก เขาตัดอ้อยแล้วเขาจะมา บอกฉันแล้วถึงจะกลับบ้าน ก็ตัวขโมยละมันมาบอกกูแล้ว มันมาบอกกูแล้วว่ามันขโมยมา เวลาเมาเจอสูเข้ามันแก้ตัว วาจันนะ ยังไงก็ช่างหัวเขาเถอะ ประสาเด็กวาจันนะ ที่นี้ก็แล้วไป ละ พอกลับมาก็เอาแล้วที่นี้ บอกจัดการหาข้าวหาของอะไรให้จะเอาให้เด็กนี้ไป แล้ว

เจ้าหน้าที่เขาจะมาจับมันไปเข้าคุกเข้าตาราง เราก็โดดขึ้นบนบ้านเข้าในห้อง นั้นแหละยัง เขาปิดประตูแล้วเขาจับเลย วิ่งลงจากห้อง เลยไม่ล้มนะ นี่ตั้งแต่ยังเล็กยังน้อยเป็นธรรมดา มันก็เป็นอย่างนี้เหมือนทั่ว ๆ ไป ว่างั้นนะ

เวลาเข้ามาปฏิบัติค่อยเปลี่ยนแล้ว สำหรับเพศของพระหลักพระวินัยนี้ร้อยทั้งร้อยเลย เรียกว่าปฏิบัติตรงแนว ดัดสันดานนิสัยเข้าสู่หลักธรรมหลักวินัย ไม่ให้เคลื่อนคลาดเลยตลอดมา บำเพ็ญไป ทางพระวินัยก็เป็นรั้วกันอบอุ่นไม่ฝ่าฝืนล่วงเกิน ทางธรรมก็บำเพ็ญไป ทีนี้เวลาบำเพ็ญ เฉพาะอย่างยิ่งเข้าสู่จิตตภาวนา เวลาเข้าสู่ภาวนานี้มันรวมความรู้ทั้งหลายเข้าสู่จุดนั้น เช่นสติก็เป็นความรู้ที่เสริมจิตที่เป็นนักรู้อยู่แล้วเข้าไปอีก แล้วปัญญาก็เป็นเครื่องเสริมจิตที่เป็นนักรู้อยู่แล้วให้มีความเฉลียวฉลาดรอบคอบในการรักษาตัวทั้งสติทั้งปัญญา แล้วบำเพ็ญเข้าไปเรื่อย ๆ

จิตเมื่อได้มีอารักขาคือสติปัญญาเป็นผู้อารักขาแล้ว ย่อมปลอดภัยต่อความผิดพลาดทั้งหลาย มันก็ค่อยดีขึ้น ๆ สุดท้ายจิตที่ว่าอุ่นชุ่มนัวมาก ๆ นั้นก็สงบลงด้วยจิตตภาวนา ๆ เรื่อยไป ๆ ทีนี้พอจิตสงบกิเลสก็ไม่เข้ามาปิดมาบังได้อย่างอิสระเหมือนแต่ก่อน เพราะถูกสติปัญญาลัดต้อนอยู่ตลอดเวลาแล้วจิตใจก็มีความเจริญขึ้นเรื่อย ๆ พอเจริญขึ้นแสงสว่างของความเจริญของจิต ความสงบของจิตค่อยแสดงออกไป นี่เราก็ไม่คิดมันหากเป็นขึ้นมาในนั่นเอง หากรู้อยู่ในนั้น ๆ จิตสงบมากเท่าไรความเย็นก็ยิ่งเย็น ความสุขก็ยิ่งมีมาก ความสว่างใสกระจายออก ๆ ๆ เป็นจิตมีภูมิเป็นที่อบอุ่นในตัวเอง ประหนึ่งว่ารักษาตัวได้ เป็นตัวของตัวในขั้นนี้ แล้วจิตก็ยิ่งชุ่มเย็น ๆ

จากนั้นก็ก้าวออกทางด้านปัญญา อันนี้พิสดารมาก เราไม่เคยคิดเคยเห็น ทางสมาธินี้ก็พิสดารตามสมาธิ แต่ถึงขั้นปัญญาสมาธิไม่ได้พิสดาร ปัญญาต่างหากพิสดารมาก กว้างขวาง ที่ไหน ๆ ทะลุไปหมดเลยถึงขั้นปัญญา นี่ละที่ได้นำมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง โดยไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะรู้จะเห็น พอเปิดจิตซึ่งเป็นนักรู้นี้ออกจากความมัวหมองมืดตื้อคือกิเลสที่ออกไปโดยลำดับ สิ่งมัวหมองมืดตื้อคือกิเลสจางไป ๆ อันนี้ก็ยิ่งส่งแสงสว่างออก ๆ แสดงความมีค่ามีราคาขึ้นมา ๆ ก็เห็นโทษของกิเลสที่ไร้ค่าซึ่งมีแต่โทษโดยลำดับลำดับแล้วเปิดออก ๆ นี่ที่มันอัศจรรย์นะ

พูดก็พูดไม่ถูก พูดแล้วไม่เกิดประโยชน์ก็ไม่ทราบว่าจะพูดอะไร ทั้ง ๆ ที่รู้เต็มหัวใจ พูดออกมาไม่เกิดประโยชน์จะพูดหาอะไร ก็เหมือนไม่มีไปเสีย ๆ ความรู้มันรอบตัว ๆ ชานออกไปรู้อื่นต่าง ๆ ที่ไม่เคยรู้เคยเห็นมันเป็นขึ้นมา ๆ เรื่องกิเลสกับจิตก็พันกัน ผ่ากันสังหารกัน อันนี้กระแสของจิตที่สว่างจ้ามั่นก็อดไม่ได้เพราะสิ่งเหล่านั้นมีอยู่ตั้งเดิม เป็นแต่เพียงว่า

จิตมืดบอดยังไม่เห็น เมื่อค่อยเปิดออกมันก็เห็นละชิที่นี่ เห็นมากเข้า ๆ กระจ่างเข้าไป แจ่มเข้าไป ๆ ทะลุไปเลยที่นี่

มีมาตั้งแต่เมื่อไรเราไม่เคยเห็น ฟังลึ้มตาขึ้นมาแล้วมาเห็นนี้ ประหนึ่งว่าสิ่งเหล่านี้ ฟังมีมา มันมีมาแต่ก่อนแล้ว พอลึ้มตาขึ้นมาก็เห็นอันนี้ อันนี้พอตาสว่างออกมาก็เห็นสิ่งที่ มีอยู่ดั้งเดิมแล้วโดยลำดับลำดับตา ภายในจิตกิเลสตัวไหนที่เป็นเสนียดจัญไรแต่ก่อนไม่รู้ มัน ก็ค่อยรู้ค่อยแก้กันไป ขาดกันไป ๆ กิเลสขาดไปเท่าไรความสว่างยิ่งเปิดออก ๆ เพราะกิเลส เป็นตัวมืดดำ เป็นตัวปิด แล้วมันก็บางไป ๆ กิริยาของสติปัญญาก็ยังแสดงตัวออกไปเรื่อย ๆ แสดงความมีคุณค่าขึ้นไปเรื่อย ๆ มันก็ทนไม่ได้ ทั้งเห็นกิเลสภายในใจเจ้าของ หยาบ ละเอียดก็รู้ ทั้งเห็นสิ่งภายนอก มันรอบด้านในหัวใจของเรา

ที่นี้มันก็ไม่สงสัย กิเลสก็ตัวจิตรู้ สิ่งภายนอกก็ตัวจิตเป็นผู้รู้ เช่นอย่างตาเป็นผู้รู้ มองไปนี่ก็ตาเป็นผู้รู้ จะไปสงสัยอะไร เห็นใกล้เห็นไกลก็คือตาเป็นผู้เห็น เป็นความจริง ด้วยกัน กระจายออกไปถึงพวกเปรตพวกผี พวกนรกอเวจีอะไร ปิดได้ยังไง พุดให้มันชัด ๆ ยังจะมาหุหนวกตาบอดลบล้างสิ่งเหล่านี้อยู่หรือ ศาสดาองค์เอกตรัสไว้ทุกองค์ เพราะรู้ แล้วทุกองค์ รู้แบบเดียวกันนี้ แล้วมาสอนโลกเพื่อเปิดอกไมให้ไปตกนรกหมกไหม้ที่ทรงมีความเมตตาต่อสัตว์โลกมากปิดไว้ แล้วบอกว่านรกแต่ละหลุม ๆ มีโทษหนักต่างกันอย่ างนั้น ๆ เพื่อสัตว์ทั้งหลายจะได้เห็นโทษ จะได้หลบหลีกปลีกตัว ปิดออก ๆ มันยังบั้นเข้าไป ๆ เห็นขนาดนั้น สุดท้ายก็ที่มีมันมืดมันหนามันก็หลับตาชนเอาเลย ๆ

โลกจึงเป็นโลกที่มีมืดบอด ไม่มีอะไรสว่างไสวแผละ ถ้างกิเลสได้ปิดบังหัวใจไว้แล้ว ใครก็ใครเถอะว่ างั้นเลย พุดยันเลย ไม่มีความสว่างกระจ่างแจ่มที่จะเอาตัวรอดไปได้เลย ถ้างกิเลสได้ปิด ถ้างธรรมมีขึ้นมามากน้อยจะเป็นความสว่างเบิกตัวออกไปเพื่อความแคล้วคลาดปลอดภัยเรื่อยไป ๆ ธรรมมีมากเท่าไรยิ่งเปิดความสว่างออก สุดท้ายธรรมเต็มหัวใจ แล้วความสว่างหมดเลย ไม่มีอะไรเหลือ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ไม่มีความชั่วติดแม้เม็ดหิน เม็ดทราย ปิดออกหมดเลย

นั่นละเอาธรรมที่กระจ่างแจ่มมาสอนโลก ที่นี้โลกก็เป็นโลกตาบอดมันไม่ยอมฟังเสียงละชิ แล้วพวกเราเป็นโลกตาบอด หรือโลกหุหนวกหรือโลกชนิดไหน ให้ฟังเอาไป พิจารณาบ้างนะ ให้ฝืนตนนะ ไม่ฝืนเรานั้นแผละจะเป็นผู้ตกนรกหมกไหม้ รับเคราะห์รับกรรมแห่งความประมาทของเรา ให้ระวังให้ดี ให้เชื่อพระพุทธเจ้ามากกว่าเชื่อเรา เชื่อเรานี่ คือเชื่อตามกิเลสตัวมืดบอด เชื่อพระพุทธเจ้าเชื่อความสว่างกระจ่างแจ่มตามความเป็นจริง แล้วก็ปลอดภัย ๆ ให้พากันจำ

เรานี้สลดสังเวชนะ นี้ก็พูดมาตั้งแต่ต้น เราไม่เคยคิดเคยฝันว่ามันจะรู้มันจะเห็น เวลามันเปิดออกไปแล้วมันก็อย่างนี้แหละ อะโรมันก็มีอยู่ที่นี่ พอตาเราสี่มับขึ้นมานี้ ปิดได้ ยังไงมันเห็นอยู่ที่นี่ ทีนี้พอกิเลสตัวปิดบังคือมีตบอดนั้นมันค่อยกระจายออก ๆ มันก็ค่อย เริ่มเห็น ๆ กระจายออกมากเท่าไรมันเห็นไปหมด สิ่งเหล่านั้นมีมาตั้งเดิม ๆ ใครปฏิบัติได้ ยังไง นั่นแหละ จึงว่าโอ้ อัจฉรย์พระพุทธเจ้า ไม่มีใครบอกพระองค์เลย ทรงดำเนินไปรู้ พระองค์เดียว พวกเราทั้งหลายเรียกว่า สาวโก ๆ คือผู้ได้ยินได้ฟังได้รับการอบรมจาก พระพุทธเจ้าก่อน แล้วมาปฏิบัติถึงได้รู้ได้เห็น เพราะมีผู้แนะ พระพุทธเจ้าไม่มีใครแนะเลย ตรัสรู้เองโดยชอบ นั่นฟังซิ แล้วก็ตรัสรู้เองด้วยโดยชอบด้วย

พวกเรานี้ตรัสรู้มันมีแต่ทางผิด มันตรัสรู้เอง พระพุทธเจ้าว่าบาปมี ตรัสรู้ว่าไม่มี บาปไม่มี ๆ มันตรัสรู้ไปอย่างนั้นนะ บุญมี บาปมี มันบอกบุญไม่มี บาปไม่มี มันตรัสรู้เอาเอง ท่านบอกว่านรกมี สวรรค์มี พรหมโลกนิพพานมี มันก็ตรัสรู้ของมันเองว่า นรกไม่มี สวรรค์ นิพพานไม่มี อะไรที่มี ก็มีแต่ไฟกำลังจีหัวใจอยู่นั้น เข้าใจไหม พวกกันจำเอานะ เราก็ไม่เคยคิด นี่จวนตายเท่าไรก็ยิ่งเป็นห่วงเป็นใย แทนที่จะมาห่วงเรา เราพูดจริง ๆ บอกว่า เราไม่มีเลย อยู่กันไปอย่างนี้ละ ธาตุชั้นนี้ใช้กันไป พอถึงกาลเวลาไม่มีใครจะห้ามมันได้ละ นี้ ก็อยู่อาศัยลมหายใจ ความรู้เกาะลมหายใจอยู่ พอลมหายใจหมดเท่านั้นความรู้ก็ออกแล้ว ทางนี้ก็ลงไปตามธาตุเดิมของเขา

เขาไม่ได้ไปตกนรกขึ้นสวรรค์อะไรนะ ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ตัวที่จะไปตกนรก ขึ้น สวรรค์ นิพพานคือตัวหัวใจ ตัวคิกตัวคะนอง ตัวที่มีแต่ภัยมาสั่งสอนเสียมสอนตลอดเวลา ได้แก่กิเลสนี้นะ ธรรมเข้าไปสอนชั่วระยะเวลาเท่านั้น เช่น อย่างเวลานี้ก็สอนอย่างนี้ พอ ออกจากนี้ไปบ้าน ไปไม่ทันถึงไหนกิเลสมันรุ่มแล้ว ศาสดาเต็มตัว ศาสดากิเลสเต็มตัว ศาสดาองค์เอกไม่ค่อยมีเข้าใจไหม นี่ละมันเสียเปรียบให้กิเลสอย่างนี้เอง

เพราะฉะนั้นจึงให้อบรม เชื้อครูบาอาจารย์ นำธรรมมาสอนให้ถูกต้องแล้วเราก็ให้ ปฏิบัติตาม ครั้นต่อไป ๆ ความรู้แจ้งมันค่อยขึ้น ๆ ค่อยเชื่อตัวเองได้นะ อะไรเห็นเป็นภัย มันรู้ ๆ มันหลบมันหลีก ค่อยแก้ตัวเองไปเอง เวลามันเห็นแล้วมันแก้ได้นะ อะไรที่เป็นภัย เพราะสาเหตุอะไรมันก็รู้ ๆ อะไรดี ดีเพราะอะไรมันก็รู้ตามสาเหตุ แล้วก็ค่อยบิบบินไปเอง เอานะ วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้

เมื่อวานนี้ไปเทศน์ เราก็รู้สึกเสียใจเหมือนกัน คนมากจริง ๆ เต็มหมดเลย เราจึงได้ ยกฐานะของอำเภอวังสามหมอขึ้นเป็นมณฑลเลย เพราะมันมากต่อมาก ถ้าจะตั้งเป็น จังหวัดก็ยังไม่พอ ฟาดขึ้นให้เป็นมณฑลเลยเถียว เพราะคนแน่นหมด แล้วเราก็ตั้งใจจะ

สงเคราะห์ เพราะเป็นกาลเวลา นาน ๆ จะมีทีหนึ่ง แถวนั้นยังไม่เคยไปเทศน์เลย ทั้ง ๆ ที่เราเทศน์ทั่วประเทศไทย แต่จุดนั้นยังไม่ไป คราวนี้จึงเป็นโอกาสอันดีจะตั้งใจสงเคราะห์พี่น้องทั้งหลายให้พอเหมาะพอดีกับกาลเวลาลำเวลา เพราะคนมากจริง ๆ พอเริ่มเทศน์ไปนี้ ๑๔-๑๕ นาที ยังไม่ได้เข้าคลังหลวงหรือคลังธรรม ยังเดินเลาะเลียบบอยู่ตามประตูคลัง พุดเรื่องนั้นเรื่องนี้กำลังจะหมุนเข้า ฝนจ้ำมาหมดท่าเลย ริงเตลิดไม่เข้าคอกเลย เมื่อวานนี้ธรรมแผ่นเลย

เราเสียใจนะ โอ้ นำสงสาร นี่ละเรารู้สึกเสียใจนะ ตั้งใจจะสงเคราะห์พี่น้องชาววังสามหมอ พร้อมทั้งประชาชนเรียกว่าเกือบทั่วประเทศไทย ไม่มากก็น้อยมาจากที่ต่าง ๆ เต็มหมดจริง ๆ นะ แล้วไม่สนใจเลย เรียกว่าไม่ได้เทศน์ก็ถูกเพราะเพิ่งเริ่มเท่านั้น พอเริ่ม ๆ ๆ เอ้า ยังไม่ได้เข้าคอกเลย คอกคือธรรมกำลังจะเข้านั้นแล้วก็เรื่อยเลย ยังไม่ได้เข้า ฝนชั้ดมานั้นเปียกหมดคนมาก ๆ แล้วจะทำยังไง ตากฝนมอมแมมด้วยกัน เราผู้เทศน์ไม่ตากฝนก็จริง แต่เสียงเทศน์เราก็จะไม่ได้ยินเพราะเสียงฝนมันทับเอาหมด ทีนี้คนก็จะไปอยู่ไหนทั้งเปียกปอนไปหมด สุดท้ายก็เลยหยุดเทศน์เอาเฉย ๆ เมื่อวานนี้ไม่ได้เทศน์ละ เพียงเริ่มเท่านั้น เรียกว่าไม่ได้เทศน์ ก็เลยหยุด โอ้ เสียใจอยู่เมื่อวานนี้ พระก็มากเมื่อวาน ตั้งใจจะสงเคราะห์ทั้งพระทั้งประชาชน เลยไม่ได้เรื่องทั้งหมด

สรุปทองคำ และดอลลาร์เมื่อวันที่ ๑๓ เมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๑ กิโล ๓๐ บาท ๔๓ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒,๙๗๖ ดอลลาร์ ทองคำที่ได้แล้วทั้งหมดคือทั้งที่มอบแล้วและยังไม่เข้ามอบได้ ๗,๗๗๕ กิโล หรือ ๗ ตันกับ ๗๗๕ กิโล ยังขาดอยู่อีก ๒,๒๒๕ กิโล จะครบจำนวน ๑๐ ตัน

ส่วนดอลลาร์ที่ได้แล้วทั้งหมด ๘,๓๔๕,๕๐๔ ดอลลาร์ ยังขาดอยู่ ๑,๖๕๔,๔๙๖ ดอลลาร์ จะครบจำนวน ๑๐ ล้าน เราพยายามทุกคน ๆ เอาให้ได้คราวนี้ ทองคำที่ได้เมื่อวานทั้งไปทางวังสามหมอก็เรียกว่า รวมอยู่ด้วยกันหมดแล้ว เวลานี้ทองคำที่วังสามหมอก็ได้ ๑ กิโลกับ ๒๙ บาท แต่เราได้ออนเซ็นนี้ได้เพียง ๑ บาท จึงไปบวกกันเป็น ๓๐ บาท เอาเท่านั้นละนะ ต่อไปนี้จะให้พร

ชมการถ่ายทอดสดทั่วโลกทุกวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th